

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO w BIAŁYMSTOKU
z dnia 17 lipca 2008r. /II AKz 226/08/

Ślady zabezpieczone na miejscu przestępstwa na przedmiotach bezwartościowych /.../ nie są przedmiotami w rozumieniu art. 44 kk, ani rzeczami którymi można dysponować w sposób określony przepisami art.230-232 kpk. Są to rzeczy, które zachowały na sobie ślady przestępstwa i jako takie mogą służyć jako środek dowodowy do wykrycia sprawcy czynu, stanowiąc tym samym integralną część akt bądź też ich załącznik.

*Przewodniczący SSA: Nadzieja Surowiec
Sędziowie S.A.:Dariusz Czajkowski (sprawozdawca), SA: Andrzej Czapka*

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej – Teresy Ksok

po rozpoznaniu w sprawie K.M., zażalenia wniesionego przez oskarżonego na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 czerwca 2008r. sygn.akt IIK 85/07 w przedmiocie dowodów rzeczowych na podstawie art. 437§1kpk

**postanawia
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie**

Z UZASADNIENIA

Wskazany postanowieniem Sąd Okręgowy w S. orzekł w przedmiocie dowodów rzeczowych, przekazując je do depozytu sądowego.

Zażalenie na to orzeczenie złożył oskarżony, który wskazując na rzekome nieprawidłowości, do których doszło w czasie procesu, wniósł o ponowną analizę materiału dowodowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Treść środka odwoławczego nie odnosi się do merytorycznych kwestii, których dotyczy zaskarżone rozstrzygnięcie. Oskarżony bowiem w sposób naderogólny kwestionuje słusność zapadłego wobec niego rozstrzygnięcia i domaga się ponownej oceny materiału dowodowego. Tego rodzaju argumentacja na tym etapie postępowania nie może skutkować zmianą lub uchyleniem zaskarżonego rozstrzygnięcia, które dotyczy kwestii obocznych- związanych postępowaniem nie tyle w stosunku do dowodów rzeczowych sensu *stricto*, co śladów kryminalistycznych, znajdujących się na przedmiotach pozbawionych jakiegokolwiek materialnej wartości.

W tym miejscu podnieść należy, że pomimo braku podstaw do uchylenia lub zmiany z urzędu zaskarżonego postanowienia uwagi na zasadę określoną w art.433 § 1 kpk i nieistnienia okoliczności wymienionych w art.434 § 2 kpk - nie jest ono pozbawione wad.

Po pierwsze, złożenie przedmiotu do depozytu sądowego w świetle przepisów procedury karnej może nastąpić tylko w trybie przepisu art. 231 § 1 kpk, którego treść Sąd Okręgowy w podstawie swojej decyzji całkowicie pominął. W świetle tego przepisu, do depozytu sądowego składa się zatrzymaną rzecz -do czasu wyjaśnienia uprawnienia do jej odbioru, jeżeli zachodzi wątpliwość, komu ją należy wydać. W realiach sprawy niniejszej- o czym była mowa wyżej- do depozytu sądowego złożono nie tyle dowody rzeczowe (podkr.SA), co ewentualne dowody popełnienia przestępstwa, w postaci śladów daktyloskopijnych i biologicznych, utrwalonych na pozbawionych wartości przedmiotach, co do których z góry wiadomo, że nikt pretensji do nich rościć nie będzie. Uznać zatem należało, że decyzja Sądu I instancji była sprzeczna z celem, któremu służy przepis art.231 § 1 kpk.

Po drugie, złożone do depozytu przedmioty, zawierające ślady służące do przeprowadzenia ewentualnej ekspertyzy winny być traktowane jako część składowa akt sprawy, zaś ich zniszczenie powinno następować wraz z nimi-po ustawowym okresie przechowywania w zbiorach archiwalnych.

Ślady zabezpieczone na miejscu przestępstwa na przedmiotach bezwartościowych – a tego rodzaju dowodów dotyczy kwestionowane rozstrzygnięcie - nie są przedmiotami w rozumieniu art. 44 kk, ani rzeczami którymi można dysponować w sposób określony przepisami art.230-232 kpk. Są to rzeczy, które zachowały na sobie ślady przestępstwa i jako takie mogą służyć jako środek dowodowy do wykrycia sprawcy czynu, stanowiąc tym samym integralną część akt bądź też ich załącznik (o ile ich właściwość nie pozwala na przechowywanie tamże- por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 marca 2006 r. sygn. II Aka 9/06- KZS 2006/11/45, wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 23 lutego 2004 r., sygn. II Aka 419/03, Prok. i Pr.2004/11-12/14 oraz z dnia 6 sierpnia 2002 r. sygn. II Aka 167/02 , Prok. i Pr. 2003/4/30).

W myśl § 352 ust. 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z 2007r. Nr 38, poz. 249) dokumentacja dowodowa powinna być załączona do akt sprawy i w nich pozostawać. Tego rodzaju dowody rzeczowe traktować więc należy jako część akt sprawy, których los dzielą aż do zniszczenia.

W tym stanie sprawy Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.